

Caput I. De imitatione Christi et contemptu omnium vanitatum mundi

Rozdział I. [O naśladowaniu Chrystusa, a wzgardzeniu wszelkimi marnościami świata](#)

1. *Kto za mną idzie, nie chodzi w ciemności* (1), mówi Pan. Oto są słowa Chrystusa, którymi nas upomina, abyśmy naśladowali życie i obyczaje Jego, jeśli chcemy oświecić się prawdą, a pozbyć się wszelkiej ślepoty serca. A więc, rozpamiętywanie życia Jezusa Chrystusa, niech będzie główną szkołą naszą.

2. Nauka Chrystusa przewyższa wszystkie nauki Świętych; i kto by miał jej ducha, znalazłby w niej *ukrytą mannę* (2). Ale się zdarza, że niektórzy często słuchają Ewangelii, a mało stąd ognia miłości Bożej czują w swej duszy, bo ducha Chrystusowego nie mają. Jeżeli chcesz zupełnie i serdecznie rozumieć słowa Chrystusa, usiłuj naśladować Go całym życiem twoim.

3. Na coć się przyda wzniosłe rzeczy o Trójcy rozbierać, jeśli dla braku pokory, Trójcy podobać się nie możesz. Zaprawdę, górne słowa nie czynią człowieka świętym i sprawiedliwym, ale żywot cnotliwy czyni nas miłymi Bogu. Wolę czuć skrucę, aniżeli umieć ją słowami wyrazić. Choćbyś całą Biblię umiał na pamięć, i wszystkich filozofów znał zdania: na coć się to wszystko przyda bez miłości Boga i łaski Jego? *Marność nad marnościami i wszystko marność* (3) oprócz kochać Boga i służyć Jemu samemu. Najwyższą mądrością jest dążyć do Królestwa Niebieskiego, przez wzgardę świata.

4. A więc marność jest szukać bogactw znikomych i na nich pokładać nadzieję. Marność jest, ubiegać się za dostojenstwami i wynosić się na stan wysoki. Marność jest, iść za żądzami ciała; i to pożądać, za co potem ciężko karany być trzeba. Marność jest, życzyć sobie długiego życia, a o dobre życie mało się starać. Marność jest, uważać tylko na życie obecne, a nie przewidywać tego, co po nim nastąpi. Marność jest, miłować to, co szybko przemija, a nie spieszyć tam, gdzie wieczne wesele.

5. Pomnij często na tę przypowieść: *nie nasyca się oko widzeniem, ani się ucho napelnia słyszeniem* (4). Usiłuj przeto odciągnąć twe serce od zamilowania rzeczy widomych, a zwracać je ku niewidomym. Albowiem, którzy idą za zmysłowością, kalają sumienie swoje i utracają łaskę Bożą.

Przypisy: (1) Jan VIII, 12 (2) Apok. II, 17. (3) Ekl. I, 2. (4) Ekl. I, 8.